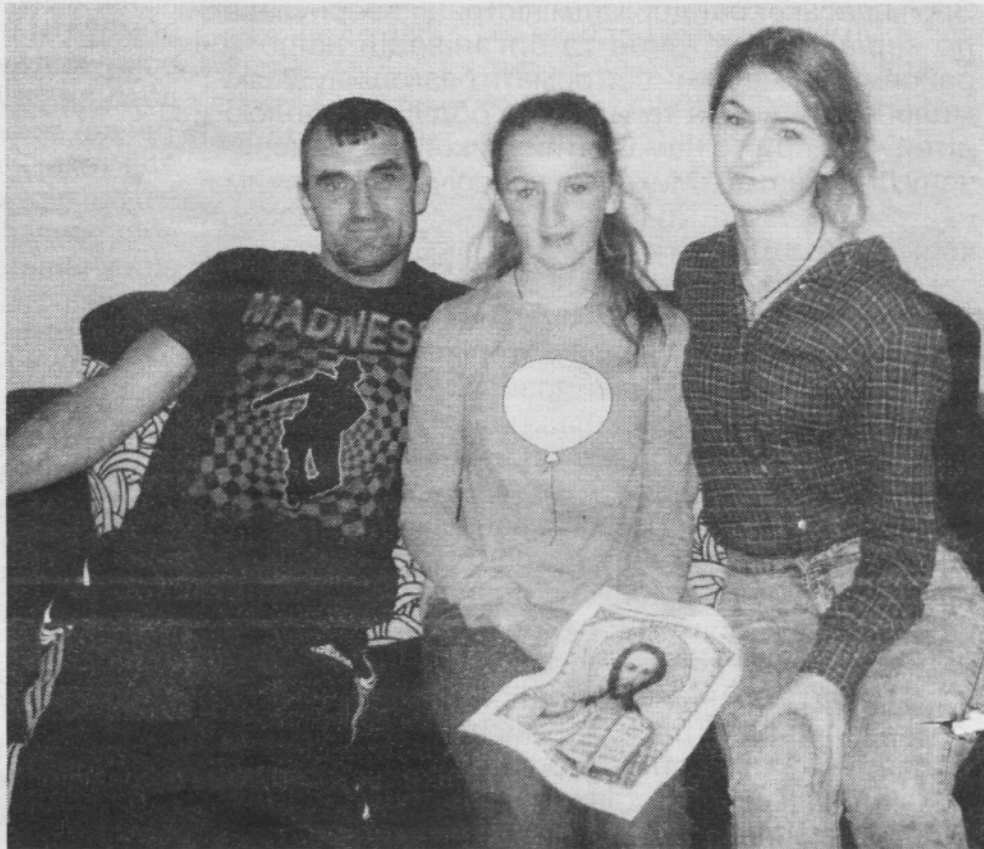

ЧОЛОВІК У ВІЗКУ ВИШИВАЄ БІСЕРОМ

23 серпня 2013 року в одну мить змінило життя Володимира. Здоровий, повний сил і енергії молодий чоловік, після падіння на будівництві з 10-метрової висоти, опинився в інвалідному візку. Лікарі констатували травму спинного мозку. Порятунком від відчаю стали родина і нове захоплення. Володимир самотужки опанував мистецтво вишивки бісером. Його ікони прикрашають храми рідного Перекалля та Закарпаття, стали оберегом домівок близьких друзів і добрим споминком про батьківщину в далекій Італії.

Є люди, котрі терпіти не можуть, коли їх жаліють. Їх за живе зачіпає надмірне співчуття сторонніх. Попри біль і проблеми, з усіх сил вони стараються гідно йти своїм життєвим шляхом й ні за яких обставин не втрачати сили духу. 42-річний мешканець села Перекалля Володимир Моцюк - людина сильної волі і сталевого гарту. Попри те, що зустрічає гостей свого дому в інвалідному візку, його очі проміняться жагою до життя, а на устах - широка щира усмішка. Від того й собі вже стараєшся не звертати уваги на той вимушений засіб пересування в домі, бо бачиш, передусім, вродливого, молодого чоловіка.

ли в Перекалля. Був на реабілітації в Криму, він тоді ще був наш, український. Разом зі мною в кімнаті жив хлопець, який вже тридцять років в інвалідному візку. Його часто показують по телевізору,

об'їздив сорок країн світу. Саме він показав мені комплекс вправ, які потрібно робити при травмах спинного мозку. От я їх кожен день і роблю.

- Кажуть, ви вишиваєте бісером?

- Потрібно ж чимось займа-

◆ СИЛЬНІ ДУХОМ

ки, - тридцять тисяч намистинок. Вишивав Володимир картину впродовж п'яти місяців. Родина повністю підтримує майстра. Мілана виконує всі татові замовлення: купує в Рівному картини та бісер, які він попередньо зацінив в інтернеті, й доставляє їх додому. Її знають уже в спеціалізованій крамниці, як і знають про те,

що вишивкою займається тато дівчини. Зараз Володимир працює над іконами для Мілани, щоб у благословенну мить під шлюбний вінець могла йти, тримаючи святі образи, які вишив батько.

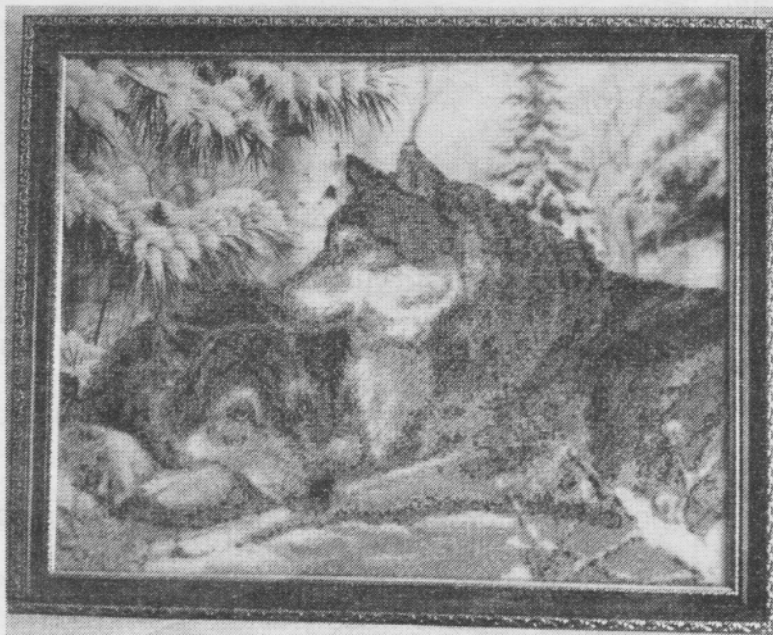
Попри те, що вже п'ятий рік

Дім Моцюків вражає своїм затишком і чистотою. Повсюди відчувається рука господині. Хоч насправді Людмила - дружина Володимира, навіть у ці зимові святкові дні, на заробітках у Москві. Своїх гостей чоловік приймає разом з дочками. Мілана та Аня - справжні красуні, навдивовиж схожі до тата. Мілана - майбутній фармацевт, навчається на 3 курсі Рівненського медичного коледжу. Аня ходить до 9 класу. Тож, саме вона допомагає татові по господарству, коли Людмила вирушає на заробітки. Володимир про те, що сталося у його житті чотири роки тому, повідує скупими словами.

- Був у Москві на заробітках. Якраз вдруге поїхав. До того - три роки працював в Польщі, потім - в Україні. А та поїздка видалась фатальною. Зірвався з третього поверху, 10-метрова висота. Три тижні в лікарні. Потім бусом достави-

лись, щоб у візку дурні думки в голову не лізли. От я і вирішив попробувати себе в цій справі. Коли вишив свою першу ікону, то була «Тайна вечеря», було стільки радості! Хоч вона й не велика за розміром, але трудився над нею з півроку. Бо ж тільки вчився. Вишиваю тільки вдень. Через 30 хвилин треба робити перерву, міняти положення тіла, щоб не було пролежнів.

Що цікаво, в домі ні дружина, ні доньки бісером не вишивають. І цю техніку Володимир опановував самостійно. Чотири пари образів він вишив для місцевого храму. Відправив ікони перекальський майстер в храми Закарпаття. Серед його витворів - «Семи-стрельна», «Остробрамська», «Ксенія Петербуржська», «Микола Чудотворець», «Спаситель», «Богородиця», «Тайна вечеря». Роботи Володимира Моцюка є навіть в сонячній, далекій Італії. Найоб'ємніша

картина, вишита Володимиром, прикрашає передпокій власного будинку. Це - «Вовки». Робота вражає не лише своєю довершеністю, а навіть і числом бісеру, використаним для вишив-

Володимир в інвалідному візку, він не полишає своїх давніх захоплень - рибалки та полювання за грибами. До озера вирушає квадрациклом, в похід за грибами - теж. Збирає їх без сторонньої допомоги, прямо зі свого сталевого «коня».

- Тато навіть більше від неї привозить грибів, - навперебій гомонять Аня та Мілана. - А ще - він сам ялинку нам з лісу привіз. Топить грубки в хаті теж тато. Я лиш дрова приношу, - каже Аня. - Їсти так само він готує, коли мами та Мілани дома нема. - У тих дитячих словах стільки гордощів за тата, стільки любові до нього, що мимоволі складаєш шану сімейним цінностям і вкотре пересвідчуєшся, що сім'я - то непохитна пристань віри й надії, то найміцніший наш оберіг.

- А ще я хотів би сказати про підтримку громади - моральну, фізичну, фінансову - каже Володимир. - І то надто велику, і значущу. І не тільки в той період, коли зі мною все це сталося, ай по сьогоднішній день. Я знаю, якби не підтримка сім'ї, якби не підтримка людей, часом, зовсім чужих, я може й не жив би. А так - я маю сили.

Значення слів Володимира осягаю відразу ж. Спілкування з ним додає сили й мені. А ще - непохитної віри в те, що поки поруч нас є такі мужні, сильні духом люди, ми зможемо долати будь-які перешкоди на своєму шляху. Бо нема нічого в цьому світі вищого - понад жагу до життя.

Галина ГАВРИЛОВИЧ